

“กันตะ”

ขอเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหามุมชน

“ภารกิจที่จะทำให้สำเร็จคือ... อยากจะเป็นคนที่คอยช่วยเหลือคนในชุมชน
หรือ นักพัฒนาชุมชนเพราะเห็นปัญหาของชุมชน
มีบางเรื่องที่แก้ไขแล้วและยังไม่ได้แก้ไข อยากจะเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหานั้น”

๖ เพราะครอบครัวและชุมชนคือพื้นฐานที่ทำให้เด็ก เยาวชน เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รับรู้รับผิดชอบและเกิดความรู้สึกร่วมในการเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาชุมชน ขอแนะนำให้รู้จัก **“กันตะ”** หรือ **นายธนภัทร สงนวน** อายุ 15 ปี กำลังศึกษาอยู่มัธยมปีที่ 3 โรงเรียนเมืองแกพิทยาสรรค์ จ.สุรินทร์ เป็นตัวอย่างของเยาวชนคนหนึ่ง ที่มีเส้นทางและวิสัยทัศน์ในการเป็นเยาวชนที่พร้อมจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เพราะถูกหล่อหลอมและบ่มเพาะจากทั้งในครอบครัวและชุมชนที่เอื้ออำนวยให้ก้าวเดินสู่การเป็น “ผู้ใหญ่” ได้อย่างมั่นคง

“กันตะ” เริ่มเข้ามาช่วยชุมชนตั้งแต่อายุสิบต้นๆ **“เราเป็นลูกผู้ใหญ่บ้าน (ผู้ใหญ่เบิ้ม สงนวน) ต้องทำเป็นตัวอย่างให้คนอื่นเขาได้ทำตาม ถ้าเราไม่ทำ อาจจะมีเสียงลูกผู้ใหญ่บ้านยังไม่ทำเลย”** พอ “กันตะ” ได้มาคลุกคลีกับกิจกรรมที่พ่อให้ มีรุ่นพี่ในหมู่บ้านมาเป็นแกนนำ ได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของรุ่นพี่ที่มีการเปลี่ยนแปลงดีขึ้น กล้าแสดงออกและมีความคิดที่เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น “ผมก็อยากเป็นเหมือนพี่เขา ก็เข้าร่วมกิจกรรมแรก ทำน้ำหมักชีวภาพ ก็นำกลับมาทำที่บ้าน” กันตะเกริ่น การทำครั้งแรกก็เกิดอาการตื่นเต้น เพราะไม่เคยทำมาก่อน มีพี่ๆ ที่เป็นเสมือนแรงบันดาลใจ “เห็นพี่ๆ เขามาช่วยสอนอยากเป็นแบบพี่ นักพัฒนาชุมชนแบบแกนนำ (พี่อื่น) เห็นพี่เขาดูมีความคิด จึงเริ่มเข้าร่วมทำกิจกรรมมาเรื่อยๆ”

กิจกรรมต่างๆที่กันตะได้เข้ามาช่วยนั้นเข้ามาในฐานะเป็นตัวแทนจากเยาวชนหมู่ที่ 3 ที่เข้าร่วมโครงการที่จัดโดย ทต.เมืองแก ภายใต้โครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น (4 ภาค) ระยะที่ 2 : หลักสูตรนักถักทอชุมชน เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชนและครอบครัว ดำเนินงานโดยสถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) มูลนิธิชุมชนท้องถิ่นพัฒนา สนับสนุนโดยมูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน)

จากเข้าร่วมกิจกรรมน้ำหมักชีวภาพในฐานะลูกมือเพราะเป็นลูกผู้ใหญ่บ้านไม่ทำไม่ได้ นั่นเป็นก้าวแรกที่ทำให้กันตะเริ่มเข้ามาทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเป็นแกนนำเยาวชนในหมู่ที่ 3 ที่เข้าร่วมโครงการนำหนังสือคู่มือน้องๆ ที่ต้องทำกิจกรรมต่อเนื่อง 300 วัน อ่านหนังสือนิทานให้น้องอายุสองขวบถึงห้าขวบฟัง ตั้งแต่เวลาสี่โมงเย็นถึงทุ่มตรง ทุกวันจันทร์-อาทิตย์ **“เวลาที่ผมเหนื่อยมากก็ได้กำลังใจจากผู้ปกครอง ทำให้มีกำลังใจอยากทำต่อ พอผู้ปกครองมาบอกว่าลูกหลานเขาดีขึ้น ทำให้น้องๆ มีสมาธิมากขึ้น น้องบางคนก็เปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น”** และที่กันตะมีความสุขสุดๆ ก็คือผู้ปกครองเรียกว่าคุณครู และที่สำคัญกิจกรรมครั้งนี้ “กันตะ” ได้พัฒนาตนเองทำให้อ่านหนังสือได้คล่องขึ้น อ่าน ร ล คำควบกล้ำ ออกเสียงได้ดีขึ้น การพูดก็เปลี่ยนไป เมื่อก่อนพูดห้วนๆ พอมาอยู่กับน้องๆ ก็ต้องพูด

เพราะๆ ก็ติดเป็นนิสัยไปพูดกับพ่อแม่ เพื่อน และครู และยัง
ได้ความกล้านำมาใช้ในห้องเรียนกล้าถามครูมากขึ้น เพื่อนๆ
ก็เห็นความกล้าแสดงออกส่งให้เป็นตัวแทนออกไปนำเสนอ
งานหน้าชั้นเรียน เรียกว่าเริ่มมีการพัฒนาอย่างเห็นได้ชัด

การพัฒนาของ “กันตะ” ที่มีความรับผิดชอบ กล้าพูด กล้าทำ
กล้าแสดงออก ทำให้กันตะได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในเยาวชนใน
“โมเดลประเทศหมู่บ้าน” ที่เทศบาลตำบลเมืองแกลงนำมา
ทดลองนำร่องที่หมู่บ้านเมืองแกลง หมู่ที่ 3 เป็นหมู่บ้านแรก
โดยใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาหมู่บ้าน โดยมีอาจารย์
ทรงพล เจตนาวณิชย์ ผู้อำนวยการ สถาบันเสริมสร้างการ
เรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) มูลนิธิชุมชนท้องถิ่นพัฒนา
ผู้เป็นเจ้าของโมเดลคอยให้คำปรึกษา “กันตะ” ได้ประจำ
อยู่กระทรวงวัฒนธรรม โดยแกนนำเยาวชนทุกคนจะมีหน้าที่
เก็บข้อมูลชุมชนและยังสามารถแสดงความคิดเห็นได้อีกด้วย
“ผมเลือกกระทรวงนี้เอง ชอบประเพณีการมวนธูป จะมวน
ช่วงวันออกพรรษา ที่อื่นเลิกทำไปหมดแล้วแต่ที่บ้านเมืองแกลง
ยังทำอยู่ก็อยากจะสืบสานต่อไป” ซึ่งโมเดลประเทศหมู่บ้านนี้
ได้ร่วมกับโครงการวิจัยเพื่อท้องถิ่น นักถักทอชุมชนเพื่อการ
พัฒนาเด็กและเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น พื้นที่จังหวัดสุรินทร์
โดยมีสรส., มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่นอีสานและ
สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย (สกว.) ฝ่ายวิจัยเพื่อ
ท้องถิ่น ได้หนุนให้ชุมชนทำงานวิจัยด้วยตนเอง โดยเยาวชน
ทุกคนก็มีบทบาทในงานวิจัย “ในส่วนตัวผมเองก็มีบทบาท
อยู่บ้าง เพราะการวิจัยเราก็ไปด้วยบ้างเพื่อเก็บข้อมูล และ
เราก็รู้เลยว่าชุมชนกำลังทำอะไรและสิ่งที่เรากำลังทำอยู่
มันก็ค่อนข้างที่จะสอดคล้องในงานวิจัย ก็คือ งานวิจัย
จะเป็นการลดช่องว่างระหว่างผู้สูงอายุกับเยาวชน
และตอนนี้เรากำลังทำเรื่องของพ่อฮักแม่ฮักอยู่ ก็อาจเป็น
ปัจจัยหนึ่งที่จะสามารถลดช่องว่างระหว่างผู้สูงอายุกับเด็ก
เยาวชนได้”

เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของ กันตะ” ให้มีความเข้มแข็ง
ทั้งภายในและภายนอก ทางเทศบาลตำบลเมืองแกลงจึงได้ส่ง
เข้าร่วม ค่ายสร้างเครือข่ายและพัฒนาแกนนำเด็กและเยาวชน
สู่ความเป็นนักถักทอชุมชนรุ่นเยาว์ ภายใต้การดำเนินโครงการ
พัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น (4ภาค) ระยะที่ 3 สนับสนุน
โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย สถาบัน
ยุวโพธิชน มูลนิธิสืมาซีส สถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อ
ชุมชนเป็นสุข (สรส.) มูลนิธิชุมชนท้องถิ่นพัฒนา สำนักงาน

กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฝ่ายวิจัยเพื่อท้องถิ่นและมูลนิธิ
สยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน) จำนวน
15 วันต่อเนื่อง เมื่อเดือนตุลาคม 2559 ที่ศูนย์การเรียนรู้
ชาวดิน ต.ห้วยทอง อ.ภูเวียง จ.ขอนแก่น โดยมีสถาบัน
ยุวโพธิชนเป็นผู้ออกแบบกระบวนการบ่มเพาะครั้งนี้ การเข้า
ค่ายนักถักทอชุมชนรุ่นเยาว์ครั้งนี้ได้เห็นการเติบโตของ “กันตะ”
ได้อย่างชัดเจน โดยกันตะได้สะท้อนความคิดไว้ได้อย่างน่า
สนใจดังนี้ “ภารกิจที่จะทำให้สำเร็จคือ อยากเป็นคน
ที่คอยช่วยเหลือคนในชุมชนหรือนักพัฒนาชุมชนเพราะ
เห็นปัญหาของชุมชน มีบางเรื่องที่แก้ไขแล้วและยังไม่
ได้แก้ไข อยากจะเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหา นั้น”

ผ่านค่าย 15 วัน ทำให้ได้เรียนรู้อะไรหลายๆอย่าง “กันตะ”
ได้สะท้อนไว้ว่า หนึ่งในได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกัน คนที่เราไม่รู้จัก
กันมาก่อนทั้ง 4 ตำบลที่เข้ามาเรายังมารู้จักคนอื่น เราก็
ต้องรู้วิธีการวางตัวอย่างไรที่จะไม่ให้คนอื่นเขาไม่ชอบเรา
หรือให้มันดูปกติที่สุด เป็นการรักษาน้ำใจคนอื่น เพราะว่า
เวลาทำอะไรไม่ใช่คนที่รู้ใจเรา ทำอะไรก็ต้องรักษาน้ำใจ
คนอื่น อีกอย่างที่ค่ายให้คือขบวนการคิด วิเคราะห์ เพราะ
ว่าเวลาเราทำกิจกรรมทุกอย่างก็มีการถอดบท
เรียนที่ทางพี่อ้อย (วราภรณ์ หลวงมณี ผอ.สถาบันยุวโพธิชน)
ได้ถอดบทเรียนทุกครั้ง ทำให้เราได้คิดเป็นลำดับขั้นตอนมาก
ขึ้นสำหรับการที่จะนำความคิดความรู้สึกออกมาเรียนรู้...
ตัวอย่างของกิจกรรม เช่น ตีบอล พอเราได้มาถอดบทเรียน
นะครับ เราจะมานั่งทบทวนตัวเองว่า หนึ่งในเรารู้สึกอย่างไร

กับกิจกรรมนี้บ้าง และก็จะอะไรที่เราได้เรียนรู้จากกิจกรรมนี้
อาจจะเป็นการช่วยเหลือกันหรือความรับผิดชอบต่อน้ำที่
ของตนเองและสิ่งไหนที่เราจะต้องทำให้ดีขึ้นถ้าเราสามารถ
กลับไปทำอีกครั้งหนึ่งได้เราก็ได้รู้ว่าตรงไหนที่เรายังทำได้
ไม่ค่อยดีเท่าไร ที่เราจะสามารถพัฒนาทำได้

• • •

กิจกรรมในค่ายที่สร้างความท้าทาย คือ การพูดในที่สาธารณะ
“อยากเก็บประสบการณ์นี้ให้มากที่สุด ขอเป็นคนแรก
เลย คนแรกทำท้าทายที่สุดในกิจกรรมพูดในตลาด เราต้อง
เรียนรู้ด้วยตนเองว่าจะต้องพูดแบบไหน เขียนหัวข้อ
หลักๆ ไว้ก่อน ทำตัวไม่ค่อยกังวล พอไปถึงเห็นคนเยอะ
มาก ขึ้นเวทีก็สั่นนิดหนึ่ง แต่ได้ตั้งสติและมีความมั่นใจ
ขึ้น พูดไปสักพักหนึ่งเราก็เริ่มนิ่ง พอลงมารู้สึกโล่ง ทำ
ให้ไม่กลัวเรื่องพูดในที่ชุมชนแล้ว” กันตะเล่าถึงความ
ท้าทายและประสบการณ์ที่ได้จากค่าย

สิ่งที่ได้เรียนรู้มาและนำมาปรับใช้กับชีวิตส่วนตัวและการ
เรียนก็คือ ในชีวิตส่วนตัวเราจะรู้เรื่องการอยู่ร่วมกันกับ
คนอื่น แต่ก่อนเป็นคนทีพูดกับคนอื่นแรงปากร้าย แต่เดี๋ยว
นี้เวลาเห็นใครเราก็จะหยอกล้อและไม่ค่อยจะไปว่าเขา
เท่าไร และในส่วนของเรื่องการเรียน จะช่วยสนับสนุนใน
เรื่องการเรียนมาก อย่างเช่น การคิดวิเคราะห์หาคำขึ้น การคิด
เรามีลำดับขั้นตอน 1,2,3 และก็การที่กล้าแสดงออก ซึ่งอันนี้
เป็นสิ่งสำคัญ การที่เราได้รับความเชื่อใจจากเพื่อนๆ ให้
ออกไปนำเสนอโครงการและได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ
ให้เป็นคนจัดการงานต่างๆ

๖๖

...การเปลี่ยนแปลงของตนเองก็คือ
ตอนแรกเป็นคนที่ยึดถือ ใจร้อน ใจโมโห
ไม่ค่อยฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
กลับทำให้รู้ว่าความคิดเห็นของทุกคนมีค่า...

๖๗

การเปลี่ยนแปลงของตนเองก็คือ ตอนแรกเป็นคนที่ยึดถือ
ใจร้อน ใจโมโห ไม่ค่อยฟังความคิดเห็นของผู้อื่นกลับทำให้รู้ว่า
ความคิดเห็นของทุกคนมีค่า การตัดสินใจร่วมกัน การพูด
ในที่สาธารณะ การพูดขยายความ มีมิตรภาพมากมาย
รับผิดชอบหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ในเรื่องของอารมณ์
ซึ่งอาจจะไม่ได้เย็นมากเท่าไรแต่สามารถจัดการกับอารมณ์
ของตนเองได้ในระดับหนึ่ง เราไม่พอใจอะไรสามารถเก็บ
เอาไว้ได้ และในเรื่องของการกล้าที่จะแสดงออก และการ
ชักชวนคนอื่นให้เข้าร่วมกิจกรรม อันนี้ก็เป็น การเปลี่ยน
แปลงที่เกิดขึ้นอีกอย่าง เพราะแต่ก่อนไม่ค่อยกล้าคุยกับ
กลุ่มวัยรุ่นเท่าไรแต่เดี๋ยวนี้กล้าเข้าไปคุยมากขึ้นซึ่งแต่ก่อน
เราจะยึดคติศีลของตนเองมากก็จะไม่ค่อยเข้าไปคุยเท่าไร
แต่พอเราผ่านค่ายนั้นมา เราก็ค่อนข้างจะฟังทุกอย่างไปและ
ก็กลับมาดูชุมชนของตนเองและเราค่อนข้างที่จะคุยกับคน
ได้ทุกวัย และสิ่งที่เปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่งก็คือความ
คิดของตนเอง ความคิดก็เปลี่ยนไปซึ่งสมัยก่อนจะ
โฟกัสที่เรื่องเรียนค่อนข้างมากและไม่ค่อยสนใจอะไร
พอได้ผ่านค่ายนี้มาทำให้เห็นว่ามีบางอย่างที่สามารถ
เรียนรู้ได้นอกเหนือจากโรงเรียน และก็เป็นเรื่องที่สมควร
ที่จะเรียนรู้ไว้ เพราะว่ามันเป็นเรื่องของสังคมที่เป็นอะไรที่
ค่อนข้างที่จะใหญ่

ความรู้ใหม่ๆที่ได้จากค่ายมาก็คือ การเข้าใจเหตุผลของพ่อแม่ ซึ่งตอนที่เรายังไม่ผ่านค่ายก็จะเข้าใจว่าท่านชอบบังคับ แต่พอเราได้ผ่านค่ายมาเราก็เข้าใจพ่อแม่มากขึ้น เช่น เข้าใจพ่อแม่ว่าสิ่งที่ท่านต้องการให้เป็นแบบนั้นแบบนี้ทำไมท่านถึงต้องการให้เป็นอย่างนั้น มาทบทวนตัวเองตลอดเวลา ก็คือว่า พอเราทำสิ่งนี้ไปเรารู้สึกว่ามันยังมีอะไรที่ข้องใจ เพราะอะไรถึงเป็นอย่างนั้น

หลังจากได้เพาะบ่มตนเองจากค่าย 15 วันแล้ว “กันตะ” ได้เข้า “ค่ายเยาวชนกระบวนกร” เจ้าตัวสะท้อนว่าสิ่งที่ค่ายได้ให้มาคือการจัดการกระบวนกรเรียนรู้ให้แก่น้องๆเยาวชน คือการวางแผน การจัดการโครงการตั้งแต่การเขียนโครงการ การกำหนดวัตถุประสงค์ของโครงการ รูปแบบกิจกรรม ว่าเราจะทำอย่างไรให้ออกมาน่าสนใจและเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด หลังจากจบค่ายเยาวชนกระบวนกรก็ได้มาทำโครงการ มีพื้มีน้องสู่มือเรา เป็นโครงการแรกที่ได้มาลองใช้ความรู้หรือที่ได้มาและก็นำวางแผนตั้งแต่เขียนโครงการและก็มาลองปฏิบัติจริง ได้รู้ว่าการเป็นกระบวนกรที่ดีมันค่อนข้างจะยากแต่ก็สามารถทำได้ และตอนแรกก็มองว่าตัวกระบวนกรเองน่าจะเป็นอะไรที่สบายและไม่ต้องคิดอะไรมาก แต่พอได้มาเป็นกระบวนกรก็ค่อนข้างที่จะหนักใจและเกิดความเครียดอยู่ข้างในเหมือนกัน แต่ด้วยตัวกิจกรรมมันก็เกิดความสุขที่เห็นน้องๆทำกิจกรรมก็สามารถผ่อนคลายลงไปได้ ที่เครียดเพราะว่าหนึ่งคือ **เครียดคิดว่าตนเองจะทำได้หรือเปล่า หรือว่าจะคุมน้องอยู่หรือเปล่าและอีกอย่างกลัวว่าจะทำออกมาได้ไม่ดี และสุดท้ายก็ออกมาได้ดีเพราะ**

ว่าความร่วมมือของน้องๆ และก็ความร่วมมือของกระบวนกรคนอื่น ๆ ด้วยครับ การพาน้องเข้ามาร่วมกิจกรรมก็จะมีขั้นตอนวิธีการ คือ ได้เข้าไปคุยกับผู้ปกครองว่าสนใจจะให้น้องเข้ามาร่วมไหม และได้ให้ทางทีมสภาของหมู่บ้านเข้าไปช่วยชักชวนด้วย และจะชวนปากต่อปาก พอถึงเวลาทำกิจกรรมของเราจริงๆ เราก็จะเรียกน้องที่อยู่บริเวณใกล้เคียงออกไปร่วมทำกิจกรรมด้วย

แผนที่จะนำมาใช้กับน้องๆ ตอนนั้นเรากำลังเน้นไปที่เรื่องของความสะอาด และเรื่องของวัฒนธรรมประเพณี ทุกๆเดือนจะมีประเพณี เราก็อยากให้น้องๆเยาวชนได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมหรือประเพณีนั้นๆด้วย เพื่อที่จะให้เขา**เรียนรู้และมีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมและก็ได้สืบทอดต่อไป** อย่างเช่นที่ผ่านมาได้พาน้องๆทำก็คือ ประเพณีบุญข้าวจี ให้น้องๆเข้าไปมีส่วนร่วมคือการจัดการแข่งขันทำข้าวจี และเข้าไปเรียนรู้กับคุ้มซึ่งจะแบ่งเป็น 4 คุ้ม ก็จะให้้องๆ ผู้รู้ ปราชญ์ที่อยู่ในแต่ละคุ้ม และมีเวทีเสวนาว่าประเพณีบุญข้าวจีนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไรโดยเป็นการสัมภาษณ์ของเยาวชน และอีกกิจกรรมที่เราทำเป็นประจำ**เรื่องของพ่อฮักแม่ฮักที่เราได้แรงบันดาลใจมาจากค่าย 15 วัน** ตอนนั้นเราก็ได้ให้น้องๆในชุมชนมีพ่อฮักแม่ฮักเป็นของตนเองเป็นคนที่อยู่ในชุมชนเป็นผู้สูงอายุที่ไม่มีลูกหลาน เราก็จะให้มาเป็นพ่อฮักแม่ฮักและก็ทุกกิจกรรมเราก็อยากให้น้องๆในชุมชนให้ความสำคัญกับพ่อฮักแม่ฮักของตนเองพร้อมทั้งชวนพ่อแม่ตนเองรวมทั้งพ่อฮักแม่ฮักของตนเองให้ออกมาร่วมกิจกรรมในชุมชน ซึ่งสิ่งนี้ก็ทำให้ผู้สูงอายุได้อยากออกมาพบปะกับสังคมมากขึ้น

สิ่งที่ทำแล้วภาคภูมิใจก็คือ ภูมิใจที่น้องๆในชุมชนออกมาให้ความร่วมมือ ภูมิใจที่ทุกคนเมื่อผ่านค่ายมาแล้วสามารถนำความรู้ของตนเองและนำทักษะของตนเองมาจัดการกับโครงการที่ทำได้**และก็ภูมิใจที่ทางชุมชนให้ความร่วมมือและให้การสนับสนุนมาตลอด...** ตอนนี้อยู่ในมุมมองของผมที่มองน้องๆก็คือ ตอนนี้ได้ๆในชุมชนเริ่มที่จะรู้หน้าที่ของตนเอง คือเวลาเรามีประชุมหรือมีกิจกรรมก็เห็นน้องๆออกมามากกว่าเมื่อก่อนมากและตอนนี้้องๆกำลังสนุกกับงานที่เราทำ อย่างเช่น เมื่อก่อนเราทำกิจกรรมทำความสะอาดน้องก็ออกมาให้ความร่วมมือและน้องๆมีความสุขกับงานที่ทำ

๘๘

**ตั้งแต่พวกเราทำโมเดลประเทศหมู่บ้าน
พ่อแม่ยอมรับการทำกิจกรรมนี้มากขึ้น
เมื่อก่อนเขามองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ
แต่ตอนนี้เปิดใจยอมรับพลังของเด็กมากขึ้น
ผู้ใหญ่ให้เราช่วยงานด้วย**

๘๙

“การทำงานชุมชน บางทีก็เครียดเหมือนกัน เราก็กลัวว่าจะไม่มีน้องๆ รุ่นต่อไปมาทำงานด้วย แล้วเราจะทำงานกับใคร” แต่กันตะก็ยังดีใจที่การเข้าร่วมทำกิจกรรมกับชุมชนส่งผลดีกับการเรียน เช่น การทำงานเป็นกลุ่ม ทำให้กันตะมีกระบวนการวางแผนว่าต้องมีผู้นำ ต้องชวนพูด ชวนคุย ซึ่งได้นำความรู้ตรงนี้ไปใช้ได้ แต่เวลาที่ทำงานแล้วท้อมีพ่อแม่ ยาย และพี่ๆ จากทต.เมืองแกลงให้กำลังใจ “พี่ๆ ที่เทศบาลมาดูเราทำงาน มาคลุกคลีกับเรา และ ท่านปลัด (นายสุรศักดิ์ สิงห์หาร ปลัดเทศบาล) สนับสนุนการทำงานของเราทำให้เรา (เยาวชน) รู้สึกมีกำลังใจมากขึ้น ตั้งแต่พวกเราทำโมเดลประเทศ พ่อแม่ยอมรับการทำกิจกรรมนี้มากขึ้น เมื่อก่อนเขามองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ตอนนี้เปิดใจยอมรับพลังของเด็กมากขึ้น ผู้ใหญ่ให้เราช่วยงานด้วย” กันตะพูดด้วยความภาคภูมิใจ

สิ่งที่ทำมาทั้งหมดก็อยากให้ทั้งตัวครอบครัวเองช่วยสนับสนุนให้ลูกหลานและตัวของตนเองมาร่วมกิจกรรมกับเรา และในส่วนชุมชนเองก็อยากให้ชุมชนสนับสนุนสิ่งที่เยาวชนได้คิดหรือได้ทำขึ้นนะครับ อยากให้เข้ามาสนับสนุนตรงนี้อาจจะไม่ได้สนับสนุนงบประมาณ แต่อาจจะเป็นกำลังใจคนที่ว่าเยาวชนทำอะไรไม่ได้หรือว่าท่านอาจจะสนับสนุนการให้กำลังใจเราได้ และในส่วนขอเทศบาลเองก็อยากให้เทศบาลได้เข้ามาสนับสนุนพวกเราในส่วนของงบประมาณด้วยในบางอย่างที่ต้องการใช้และในส่วนขอบางครั้งเครื่องมือไม่ค่อยจะพอก็อยากให้เทศบาลเข้ามามีส่วนร่วมและสนับสนุนครับ และก็ในเรื่องของโรงเรียนอยากให้โรงเรียนได้เข้ามาสนับสนุนก็คืออยากให้โรงเรียนได้ทำแบบว่าปลูกจิตสำนึกให้กับน้องๆ ควบคู่ไปกับชุมชนด้วยครับ และก็ชุมชนเข้าไปมีบทบาทในโรงเรียนด้วยสักนิดหนึ่งและโรงเรียนก็อาจจะเข้ามามีบทบาทในชุมชนอาจจะนำเด็กนักเรียนมาให้มีบทบาทและเชื่อมโยงกัน

สำหรับภาพฝันของชีวิต อีก 10 ปี ข้างหน้า กันตะบอกว่าอยากเป็นหมอ เพราะเป็นความฝันที่ชัดเจนที่สุดในตอนนี้ เพราะว่าเป็นอาชีพที่น่าสนใจ เป็นอาชีพที่ได้ช่วยเหลือผู้คน เป็นอาชีพที่สุจริตและสามารถพัฒนาไปได้เรื่อยๆ และเป็นอาชีพที่ทำหายเจอสิ่งใหม่ๆ อยู่ทุกวัน...”...ตอนนี้กำลังอยู่จุดเริ่มต้น เพราะว่าตอนนี้พึ่งจะต่อ ม.4 และเป็นโรงเรียนที่ค่อนข้างจะเป็นสายวิทย์ – คณิต คือโรงเรียนจุฬารัตน์-ราชวิทยาลัยบุรีรัมย์...”

• • •

สุดท้ายเจ้าตัวอยากฝากให้น้องๆ ในการเข้ามาทำกิจกรรมเพื่อชุมชนก็คือ ทำไปเถอะครับ เพราะว่าสิ่งที่ทำมันคือกำไรชีวิตทั้งนั้น และก็น้องๆ ที่ยังไม่ได้เข้าค่ายด้วยอย่าเพิ่งน้อยใจตัวเองนะครับ สิ่งไหนที่พอจะช่วยเหลือชุมชนได้ก็อยากให้ทำๆ ไปก่อน และก็ดูเรียนรู้ด้วยตนเองว่าที่เราเข้าทำอย่างนั้นแล้วเรารู้สึกอย่างไรและเปลี่ยนแปลงตรงไหนไปบ้างครับ

นี่คือตัวอย่างของเยาวชนตัวเล็กๆ ที่นับวันจะเติบโตขึ้นในทิศทางที่ผู้ใหญ่ต้องการ นั่นเป็นเพราะผู้ใหญ่ได้เปิดโอกาสและเปิดพื้นที่ให้พวกเขาได้แสดงออก แสดงทักษะ และแสดงความคิดเห็น เมื่อได้เริ่มลงมือทำ “จิตสำนึกความเป็น waiมือง” จึงค่อยๆ เริ่มก่อขึ้นในใจ และต้นกล้าต้นนี้จะงามขึ้นและจะเริ่มเบ่งบานขึ้นทั่วทั้งชุมชน.

• • •